

Anbringender og væsentligste argumenter

- i) Retten har begået en retlig fejl, da den fastslog, at Kommissionen har tilsidesat ENI's ret til forsvar ved at anvende en forhøjelse på grund af gentagelse på den bøde, som ENI og Versalis er blevet pålagt in solidum for to overtrædelser, som tidligere er blevet begået af selskaber, som var 100 % eller næsten 100 % ejet af ENI, selv om ENI ikke var adressat for to beslutninger, hvorved det blev fastslået, at der forelå sådanne overtrædelser (selskabet har derfor ikke modtaget klagepunktsmeddelelsen vedrørende disse overtrædelser). Navnlig har Retten i forbindelse med konstateringen af gentagne overtrædelser undladt at tage hensyn til, at retten til forsvar sikres, hvis Kommissionen, når den meddeler, at den påtænker at konstatere, at der foreligger gentagne overtrædelser, giver parterne mulighed for at godtgøre, at betingelserne herfor ikke er opfyldt. Retten har endvidere undladt at tage hensyn til, at Kommissionen, når den konstaterer, at der foreligger gentagne overtrædelser ved en efterfølgende overtrædelse af konkurrencereglerne ikke sanktioner den første overtrædelse med tilbagevirkende kraft, men blot konsekvenserne af, at den samme virksomhed (økonomiske enhed) har begået en ny overtrædelse.
- ii) Retten har overskredet sine beføjelser og har tilsidesat dispositionsmaksimen og artikel 21 i statuten for Domstolen samt artikel 44, stk. 1, og artikel 48, stk. 2, i Rettens procesreglement ved at behandle et retsspørgsmål (vedrørende en angivelig tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet ved beregningen af bøden), som ikke er blevet rejst af sagsøgeren i dennes oprindelige stævning.
- iii) Retten har begået en retlig fejl i forhold til fortolkningen og anvendelsen af ligebehandlingsprincippet med hensyn til »multiplikationskoefficienten« med henblik på afskrækkende virkning og har givet en utilstrækkelig begrundelse. Nærmere bestemt har Retten undladt at tage hensyn til Kommissionens skønsmargen ved fastsættelse af bøderne i lyset af de relevante omstændigheder og har pålagt den at foretage en rent matematisk beregning for at fastsætte den multiplikationskoefficient, som skulle anvendes på ENI og Versalis. Endvidere har Retten med urette pålagt Kommissionen at sikre en direkte forholdsmæssighed mellem den procentuelle stigning af bøden med henblik på afskrækkende virkning og virksomhedernes omsætning og ikke mellem multiplikationskoefficienterne eller mellem de bøder, som følger af anvendelsen af multiplikationskoefficienterne (de multiplicerede bøder) og virksomhedernes omsætning på verdensplan.

Sag anlagt den 27. februar 2013 — Europa-Kommissionen mod Forbundsrepublikken Tyskland

(Sag C-100/13)

(2013/C 114/45)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved G. Wilms og G. Zavvos, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Forbundsrepublikken Tyskland

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 89/106/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om byggevarer⁽¹⁾, navnlig dets artikel 4, stk. 2, og artikel 6, stk. 1, idet de tyske myndigheder benytter supplerende nationale standarder for byggevarer (Bauregellisten) til at opstille yderligere betingelser for byggevarers effektive markedsadgang og anvendelse i stedet for at benytte de inden for rammerne af de harmoniserede europæiske standarder påkrævede bedømmelsesmetoder og -kriterier.
- Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgte har tilsidesat artikel 4 og 6 i direktiv 89/106/EØF. Benyttelsen af supplerende nationale standarder for byggevarer (Bauregellisten) medfører, at der for disse varers effektive markedsadgang og anvendelse opstilles yderligere forudgående betingelser. I mange tilfælde er eventuelle krav i forhold til nye kendetegn ikke berørt. Derimod fastholdes krav, der er fastsat inden harmoniseringen, hvilke krav kunne og skulle have været afløst af de påkrævede harmoniserede bedømmelsesmetoder og -kriterier.

⁽¹⁾ EFT 1989, L 40, s. 12.